

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoPr/5/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513204033
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2513204033.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľa: Ing. X. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. X, Z., zastúpený: JUDr. Marek Lehuta, advokát, M. Waltariho 7, Piešťany, proti odporkyni: Nemocnica Alexandra Wintera n.o., so sídlom Winterova 66, Piešťany, IČO: 36 084 221, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária MAJLING & NINČÁK, s. r. o., so sídlom Palárikova 14, Bratislava, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 3. júna 2014, č.k. 8Cpr/4/2013-152, t a k t o

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, v napadnutej časti uloženia povinnosti náhrady mzdy a v napadnutej časti trov konania **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 354,32 eur titulom trov právneho zastúpenia do rúk jeho advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporkyne zo dňa 30.11.2012, doručenou navrhovateľovi dňa 03.12.2012, je neplatné. Odporkyni zložil zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume 25.070,13 eur s úrokom z omeškania ročne vo výške 5,75 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.05.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.06.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.07.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.08.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.09.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.10.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.11.2013 do zaplataenia, vo výške 5,25 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.12.2013 do zaplataenia a vo výške 5,25 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.01.2014 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh na náhradu mzdy zamietol. Ďalej súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že od odporkyne nemožno spravodlivo požadovať, aby navrhovateľa zamestnávala, preto pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne končí. O trovách konania súd rozhodol tak, že odporkyni uložil zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.960,42 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 42 ods. 1 a 2, § 61 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. d/, § 63 ods. 2 písm. a/, § 79 ods. 1 a 2, § 118 ods. 2, § 134 ods. 1, 2, 3 a 4, § 252i ods. 4 veta prvá Zákonníka práce, § 2 ods. 1, § 7 písm. a/, § 8 ods. 1, § 19 ods. 2 písm. f/, g/, i/, § 20 ods. 1, § 21 ods. 4, § 23 ods. 1 a § 24 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách, ako aj § 100b ods. 1 a 2, § 100c ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že skončenie pracovného pomeru navrhovateľa u

odporkyne písomnou výpoveďou zo dňa 30.11.2012, doručenou navrhovateľovi dňa 03.12.2012, je neplatná. Medzi účastníkmi bolo z počiatku sporné aj to, kedy vznikol pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne, pričom navrhovateľ tvrdil, že s ním boli uzavreté dva pracovné pomery, z ktorých jeden vznikol menovaním dňa 10.06.2011 a druhý vznikol voľbou dňa 15.08.2011. Založenie pracovného pomeru navrhovateľa u odporkyne upravuje Zákonník práce s poukazom na osobitný predpis, ktorým je Zákon o neziskových organizáciách. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ pracoval u odporkyne vo funkcii riaditeľa, ktorý je v zmysle § 23 ods. 1 Zákona o neziskových organizáciách i štatútu odporkyne jej štatutárnym orgánom. Zákon o neziskových organizáciách v § 24 ods. 1 i štatút odporkyne ustanovuje voľbu správnu radou odporkyne ako predpoklad vykonávania funkcie riaditeľa, teda štatutárneho orgánu, preto sa v zmysle § 24 ods. 2 Zákonníka práce pracovný pomer s navrhovateľom zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po jeho zvolení. Súd mal zo zápisnice zo zasadnutia správnej rady odporkyne zo dňa 03.06.2011 preukázané, že správna rada uznesením číslo 22 vyhláseným na tomto zasadnutí v tajnom hlasovaní zvolila dňom 10.06.2011 do funkcie riaditeľa a štatutárneho orgánu odporkyne navrhovateľa. Po zvolení navrhovateľa do funkcie riaditeľa bola dňa 09.06.2011 medzi odporkyňou a navrhovateľom uzavretá pracovná zmluva s dohodnutým dňom nástupu do práce dňa 10.06.2011 a s dohodnutým druhom práce riaditeľ a štatutárny zástupca odporkyne. Pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 09.06.2011 po jeho zvolení správnu radou na jej zasadnutí dňa 03.06.2011 v tajnom hlasovaní so súhlasom dvojtretinovej väčšiny hlasov všetkých členov správnej rady. Pracovný pomer navrhovateľa u odporcu vznikol dňom 10.06.2011, teda dňom dohodnutým v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce. Skutočnosť, že listom zo dňa 09.06.2011 predsedníčka správnej rady vymenovala navrhovateľa dňom 10.06.2011 do funkcie riaditeľa odporkyne neznamena, že by pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne vznikol menovaním. Ako súd uviedol, v zmysle Zákona o neziskových organizáciách ako osobitného predpisu, je predpokladom vykonávania funkcie štatutárneho orgánu, teda riaditeľa odporkyne ako neziskovej organizácie, voľba správnu radou do tejto funkcie so súhlasom dvojtretinovej väčšiny hlasov všetkých jej členov. List, ktorým predsedníčka správnej rady vymenovala navrhovateľa do funkcie riaditeľa, mohol mať v danom prípade len formu určitého slávnostného aktu, avšak nebol zákonným predpokladom na založenie pracovného pomeru. Následne dňa 15.08.2011 prebehlo výberové konanie na pozíciu riaditeľa, kde uspel navrhovateľ ako jediný uchádzač, pričom zo zápisnice zo zasadnutia správnej rady odporkyne zo dňa 15.08.2011 vyplýva, že správna rada uznesením číslo 32 vyhláseným na tomto zasadnutí v tajnom hlasovaní opätovne zvolila do funkcie riaditeľa odporkyne navrhovateľa a uznesením číslo 33 mu správna rada schválila plat vo výške 3.000 eur mesačne. Hoci na zasadnutí správnej rady odporkyne dňa 15.08.2011 bol navrhovateľ opätovne zvolený správnu radou do funkcie riaditeľa, nevznikol navrhovateľovi po tejto voľbe druhý pracovný pomer s tým, že by mu prvý pracovný pomer zanikol. Treba si uvedomiť, že v danom prípade je voľba len predpokladom vykonávania funkcie riaditeľa, ale pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po voľbe, pričom pracovný pomer vzniká dňom dohodnutým v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi účastníkmi bola uzavretá len jedna písomná pracovná zmluva, a to dňa 09.06.2011 s dohodnutým dňom nástupu do práce 10.06.2011. Navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by s ním po voľbe dňa 15.08.2011 bola uzavretá nová pracovná zmluva. Pracovný pomer navrhovateľa u odporcu tak vznikol dňom 10.06.2011 na základe pracovnej zmluvy zo dňa 09.06.2011. Opätovnú voľbu navrhovateľa do funkcie riaditeľa dňa 15.08.2011 po výberovom konaní možno posudzovať len ako potvrdenie pozície navrhovateľa u odporkyne, ale nie ako skutočnosť, ktorá by sama o sebe znamenala vznik nového pracovného pomeru navrhovateľa u odporkyne. Z tohto dôvodu argument navrhovateľa, že mu bola daná výpoveď z pracovného pomeru, ktorý sa netýka pracovného pomeru uzavretého dňa 15.08.2011, súd nepovažoval za dôvodný. Navrhovateľ v konaní namietal aj postup odporkyne, ktorý predchádzal odvolaniu navrhovateľa z funkcie riaditeľa, konkrétne zvýšenie počtu členov správnej rady a nezákonné zvolenie zasadnutia správnej rady, ktoré sú zneužitím práva a ide o výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. K tejto argumentácii navrhovateľa prvostupňový súd už v predchádzajúcom rozsudku uviedol, že odporkyňa ako zamestnávateľ je právnická osoba založená podľa Zákona o neziskových organizáciách, pričom jej orgány, ich kreovanie a ich právomoci upravuje Zákon o neziskových organizáciách, v nadväznosti naň štatút a s účinnosťou od 01.02.2010 aj zákon č. 578/2004 Z.z. ktorý osobitne upravil kreovanie správnej rady v neziskových organizáciách, ktorých spoluzakladateľom je štát, v mene ktorého koná Ministerstvo zdravotníctva SR. Podľa § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. g/ Zákona o neziskových organizáciách, správna rada je najvyšší orgán neziskovej organizácie, ktorý volí a odvoláva členov správnej rady, ak štatút neustanovuje inak. S poukazom na ustanovenie § 100b ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z.z. účinné od 01.02.2010 členstvo v správnej rade neziskovej organizácie, ktorej spoluzakladateľom je štát, v mene ktorého koná ministerstvo zdravotníctva, vzniká vymenovaním, pričom ministerstvo zdravotníctva vymenúva nadpolovičnú väčšinu členov správnej rady vrátane predsedu správnej rady, ak vklad štátu do neziskovej organizácie založenej štátom pri jej založení presiahol polovicu všetkých vkladov. V zmysle

týchto ustanovení bol dňa 26.02.2010 prijatý nový štatút odporkyne, keďže podľa § 100c zákona č. 578/2004 Z.z. bolo potrebné dať činnosť neziskovej organizácie do 01.03.2010 do súladu s ustanovením § 100b citovaného zákona. Podľa § 20 ods. 1 Zákona o neziskových organizáciách má správna rada najmenej troch členov, pričom podľa čl. VI bod 2 zakladacej listiny a podľa článku VI bod 6 štatútu odporkyne zo dňa 26.02.2010 účinného do 27.11.2012 mala správna rada odporkyne 5 členov. V zmysle čl. XI zakladacej listiny odporkyne, zmeny a doplnky štatútu schvaľuje správna rada, pričom s poukazom na § 21 ods. 4 Zákona o neziskových organizáciách na platné rozhodnutie správnej rady je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny jej členov, ak tento zákon neustanovuje inak. Čo sa týka samotného zvolania zasadnutia správnej rady odporkyne dňa 27.11.2012 od 10.00 hod, tak tohto zasadnutia sa zúčastnili všetci 5 členovia správnej rady. Zvolanie správnej rady v rozpore so štatútom odporkyne na začiatku tohto zasadnutia nenamietol ani jeden z jej členov. Na tomto zasadnutí správna rada uznesením č. 31/2012 schválila nadpolovičnou väčšinou dodatok č. 1 k štatútu, kde rozhodla nie len o zvýšení počtu členov správnej rady z 5 na 6, ale aj o zmene počtu členov menovaných ministerstvom zdravotníctva, čo bolo v rozpore s čl. VI bod 2 zakladacej listiny z 23.12.2002, kde si túto otázku vyhradili zakladatelia a teda s poukazom na § 19 ods. 2 písm. i/ Zákona o neziskových organizáciách, nemohla o tejto zmene rozhodnúť správna rada, keďže určenie počtu menovaných (pôvodne volených) členov správnej rady si zakladatelia vyhradili v zakladacej listine. Po zohľadnení právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho rozhodnutí súd posudzoval nie len súlad štatútu so Zákonom o neziskových organizáciách, ale aj súlad štatútu so zakladacou listinou odporkyne. Odvolací súd jednoznačne uviedol, že správna rada odporkyne kreovaná na základe dodatku č. 1 k štatútu nebola kreovaná v súlade so zakladacou listinou odporkyne a je v rozpore s ust. § 7 písm. a/ Zákona o neziskových organizáciách, nakoľko bol porušený spôsob kreovania správnej rady zakladacou listinou, ako aj v rozpore s ustanovením § 19 ods. 2 písm. i/ citovaného zákona. V tejto súvislosti si je potrebné jednoznačne uviesť rozdiel medzi zakladacou listinou a štatútom neziskovej organizácie. Zakladacia listina predstavuje právny akt, ktorým sa zakladá nezisková organizácia v zmysle Zákona o neziskových organizáciách. Zakladateľom neziskovej organizácie pritom môže byť jeden subjekt alebo aj viacero subjektov a vtedy má zakladacia listina povahu zakladacej zmluvy, teda viacstranného právneho úkonu, ktorý musia podpísať všetci zakladatelia v zmysle § 5 ods. 2 Zákona o neziskových organizáciách. V danej veci boli zakladateľmi odporkyne ako neziskovej organizácie dva subjekty, a to Slovenská republika, Ministerstvo zdravotníctva SR a Nemocnica s poliklinikou, Winterova 66, Piešťany, medzi ktorými podpisom zakladacej listiny prišlo k založeniu odporkyne. V zmysle § 7 písm. a/ Zákona o neziskových organizáciách zakladacia listina mohla ustanoviť, že určitý počet členov správnej rady, je volený na návrh vopred určeného okruhu fyzických osôb alebo na návrh určitej právnickej osoby, orgánu územnej samosprávy alebo orgánu štátnej správy, pričom medzi zakladateľmi odporkyne došlo k takejto dohode v zakladacej listine, a to v čl. VI bod 2, podľa ktorého návrhy na menovanie členov správnej rady sa podávajú tak, aby traja členovia správnej rady boli zvolení na návrh zakladateľa, ktorého hodnota majetku vloženého do neziskovej organizácie presahuje polovicu majetku zakladateľov (tým sa myslí zakladateľ Slovenská republika zastúpená Ministerstvom zdravotníctva SR) a dvaja členovia správnej rady sú volení na návrh stávajúceho zakladateľa (tým sa myslí Nemocnica s poliklinikou Piešťany ako druhý zakladateľ). Zakladatelia si tak v zakladacej listine vyhradili určenie počtu členov správnej rady a aký počet z nich je volený tým ktorým zakladateľom. Ďalšie podrobnosti o organizačnej štruktúre, činnosti a hospodárení už upravuje štatút, ktorý vydajú zakladatelia v zmysle § 8 ods. 1 Zákona o neziskových organizáciách. Zatiaľ čo zmeny alebo doplnky v štatúte aj v zmysle čl. XII zakladacej listiny schvaľuje správna rada, zmeny alebo doplnky zakladacej listiny môžu vykonať len zakladatelia, a to aj vtedy, ak si to osobitne neupravili v zakladacej listine, aj keď to osobitne neupravuje zákon. Ako inak by bolo možné dosiahnuť prípadnú zmenu určitých otázok, ak tieto upravuje zakladacia listina a bolo by ich potrebné zmeniť. Ak by napríklad zakladatelia chceli zmeniť názov neziskovej organizácie alebo druh všeobecne prospešných služieb, museli by tak uroniť zmenou, resp. dodatkom k zakladacej listine, čo je možné len po dohode pôvodných zakladateľov, a to v písomnej forme, nakoľko takáto zmena vyžaduje zápis do registra. Rovnako je tomu aj v prípade, že si zakladatelia vyhradili, že určitý počet členov správnej rady bude volený nimi a v akom počte. V danej veci si túto otázku jednoznačne vyhradili zakladatelia pre seba v pomere, že väčšinový zakladateľ bude voliť 3 členov správnej rady a menšinový zakladateľ 2 členov, a teda v tejto otázke nemohla správna rada zmeniť štatút, nakoľko si toto rozhodovanie pre seba vyhradili zakladatelia. Pokiaľ by si zakladatelia nevyhradili voľbu určitého počtu členov správnej rady pre seba v zakladacej listine, mali by možnosť určiť len prvých členov správnej rady, a ak by ani štatút neurčoval inak, ďalších členov správnej rady, ako najvyššieho orgánu neziskovej organizácie, by volila a odvolávala správna rada. Teda zakladatelia by určenie ďalších členov správnej rady nemohli ovplyvniť. V danom prípade tomu tak nebolo, nakoľko zakladatelia si už v zakladacej listine určili, aký počet členov správnej rady bude každý z nich menovať, pričom správna rada nebola oprávnená meniť štatút v tejto časti s poukazom na ust. § 19 ods. 2 písm. i/ Zákona o neziskových organizáciách, čím pri kreovaní správnej rady na základe dodatku č. 1 k štatútu prišlo k porušeniu citovaného ustanovenia zákona a teda k nezákonnému zvýšeniu počtu členov

správnej rady z 5 na 6 členov. Nezákonne kreovaná správna rada odporkyne s počtom 6 členov nemohla na zasadnutí dňa 27.11.2012 od 18.00 hod uznesením č. 36/2012 platne odvolať navrhovateľa z funkcie riaditeľa, a tým ani založiť zákonný dôvod na skončenie pracovného pomeru. V tejto súvislosti súd podotkol, že zákonom č. 578/2004 Z.z. došlo k zmene kreovania členov správnej rady u odporkyne z voľby na menovanie, avšak na danú neziskovú organizáciu sa nevzťahovala okolnosť, že by pôvodne ďalších členov správnej rady volila samotná správna rada v zmysle § 19 ods. 2 písm. g/ Zákona o neziskových organizáciách, ale už v zmysle zakladacej listiny všetkých ďalších členov správnej rady volili zakladatelia, čo v konečnom dôsledku vyžadoval zákon č. 578/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2010, hoci upravil menovanie namiesto voľby. Avšak podstatnou okolnosťou bola skutočnosť, aby zakladatelia neziskových organizácií, kde je zakladateľom alebo spoluzakladateľom štát, v mene ktorého koná ministerstvo zdravotníctva, kreovali každého nového člena správnej rady, teda aby voľba členov správnej rady nebola na správnej rade ako takej. Z vykonaného dokazovania tak vyplynulo, že odvolanie navrhovateľa z funkcie riaditeľa bolo neplatné, nakoľko ho vykonal orgán, kreovaný v rozpore so zakladacou listinou a Zákonom o neziskových organizáciách a teda nebol daný výpovedný dôvod, ktorý použila odporkyňa pre skončenie pracovného pomeru.

Jedným z predpokladov platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou je, že vo výpovedi musí byť skutkovo vymedzený dôvod skončenia pracovného pomeru tak, aby nebol zameniteľný s inými dôvodmi. V danom prípade bola výpovedným dôvodom len skutočnosť, že navrhovateľ prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce, teda že bol do funkcie štatutárneho orgánu vymenovaný, avšak keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odvolanie z tejto funkcie bolo nezákonné, a teda neplatné, objektívne tak nevznikol výpovedný dôvod, pre ktorý odporkyňa s navrhovateľom skončila pracovný pomer. Súd je pritom pri posudzovaní neplatnosti skončenia pracovného pomeru oprávnený skúmať nielen, či bol výpovedný dôvod vo výpovedi dostatočne skutkovo vymedzený, ale aj to, či bol reálne daný, teda či v skutočnosti tento dôvod existoval, preto má možnosť aj posudzovať, či k odvolaniu z funkcie riaditeľa prišlo orgánom na to oprávneným a či tento orgán bol kreovaný zákonným spôsobom. Súd v danom prípade neskúmal platnosť či neplatnosť uznesení správnej rady, ale posudzoval to, či správna rada odporkyne bola kreovaná v súlade so zákonom, nakoľko len zákonne kreovaný orgán môže platne zrealizovať odvolanie z funkcie štatutárneho zástupcu a tým založiť dôvod výpovede. Skutočnosť, že pôvodne Obvodný úrad zapísal do registra organizácií zmenu štatutárneho orgánu odporkyne, nie je pre súd záväzná v tom smere, že by registrácia potvrdzovala to, že k zmene štatutárneho orgánu prišlo v súlade so zákonom. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že výpoveď daná navrhovateľovi odporkyňou listom zo dňa 30.11.2012, ktorý si navrhovateľ prevzal dňa 03.12.2012, bola neplatná, preto súd návrhu navrhovateľa v tejto časti vyhovel. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa ako zamestnávateľ s navrhovateľom ako zamestnancom neplatne skončila pracovný pomer k 28.02.2013 uplynutím výpovednej doby a navrhovateľ oznámil listom zo dňa 01.03.2013, doručeným odporkyni dňa 01.03.2013, že trvá na ďalšom zamestnávaní, jeho pracovný pomer sa neskončil a odporkyňa je povinná v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce poskytnúť navrhovateľovi náhradu mzdy, pričom táto náhrada navrhovateľovi patrí v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil odporkyni, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu odporkyňa umožnila pokračovať v práci.

Výpoveď odporkyne z 30.11.2012 bola navrhovateľovi doručená dňa 03.12.2012, preto súd výpoveď danú zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, posudzoval podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012 v zmysle § 252i ods. 4 prvá veta Zákonníka práce. V zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce (účinného do 31.12.2012), ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, súd o náhrade mzdy rozhodoval za obdobie od 01.03.2013, teda odo dňa, keď navrhovateľ oznámil odporkyni, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do 30.11.2013, teda uplynutia deviatich mesiacov. Čo sa týka výšky náhrady mzdy, navrhovateľ si túto uplatnil v celkovej výške 29.103,21 eur s príslušenstvom, pričom vychádzal z priemerného zárobku dosiahnutého od 01.07.2012 do 30.09.2012 a výšku priemerného mesačného zárobku určil v sume 3.233,69 eur. V zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku, pričom priemerný zárobok na pracovnoprávne účely sa určuje v zmysle § 134 Zákonníka práce zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období, z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, ktorým je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok, ak zamestnanec v rozhodujúcom období odpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, pričom sa zisťuje najprv priemerný hodinový zárobok zaokrúhlený na štyri desatinné miesta. V prvom rade bolo potrebné určiť rozhodujúce obdobie, ktorým je v danom prípade štvrtý štvrťrok roku 2012, teda mesiace október až december roku 2012, nakoľko tento kalendárny štvrťrok predchádza štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok a ktorým je prvý štvrťrok roku 2013, nakoľko navrhovateľ si náhradu mzdy uplatnil od 01.03.2013, čo spadá do prvého štvrťroku roku 2013, pričom navrhovateľ v rozhodujúcom období, teda v štvrtom štvrťroku roku 2012 odpracoval celkovo 330 hodín (v októbri 2012

odpracoval podľa výplatnej pásky 172,5 hodín, v novembri 2012 odpracoval 135 hodín a v decembri 2012 odpracoval 22,5 hodín). Po vymedzení rozhodujúceho obdobia, súd určoval priemerný hodinový zárobok zo mzdy zúčtovanej navrhovateľovi na výplatu v rozhodujúcom období po odrátaní plnení poskytovaných v súvislosti so zamestnaním, ktoré sa v zmysle § 118 ods. 2 Zákonníka práce nepovažujú za mzdu. Z výplatných pásek navrhovateľa za mesiace október až december roku 2012 mal súd preukázanú výšku hrubej mzdy, ktorá bola navrhovateľovi v tomto období zúčtovaná na výplatu, ako aj výšku náhrad, ktoré sa za mzdu nepovažujú. Navrhovateľ v mesiaci október roku 2012 dosiahol hrubú mzdu vo výške 3.000 eur, k čomu mu bola doplatená suma 80 eur na regeneráciu zo sociálneho fondu, v mesiaci november roku 2012 dosiahol hrubú mzdu vo výške 3.011,86 eur, čo zahŕňalo náhradu za dovolenku vo výške 557,31 eur a v mesiaci december roku 2012 dosiahol hrubú mzdu vo výške 2.936,48 eur, čo zahŕňalo náhradu za dovolenku vo výške 2.159,59 eur a náhradu za platené voľno vo výške 348,32 eur. Celková výška mzdy za obdobie od októbra až do decembra roku 2012 zúčtovanej navrhovateľovi na výplatu po odrátaní plnení, ktoré sa nepovažujú za mzdu, tak predstavuje sumu 5.883,12 eur (3.000 eur + 2.454,55 eur + 428,57 eur), ktorú keď vydělíme počtom celkovo odpracovaných hodín v štvrtom štvrtroku roku 2012, teda číslom 330 (172,5 hodín + 135 hodín + 22,5 hodín), dostaneme výšku priemerného hodinového zárobku zaokrúhleného na štyri desatinné miesta - 5.883,12 eur : 330 hodín = 17,8276 eur. Priemerný hodinový zárobok navrhovateľa v rozhodujúcom období bol vo výške 17,8276 eur. Mzdou, z ktorej sa určuje priemerný zárobok v zmysle § 134 ods. 1 Zákonníka práce, sa rozumie mzda pred zrazením preddavku na daň a povinných odvodov podľa § 131 ods. 1 Zákonníka práce (tzv. hrubá mzda), do ktorej sa nezhrňajú len plnenia, ktoré sa v zmysle § 118 Zákonníka práce nepovažujú za mzdu. Po zistení priemerného hodinového zárobku navrhovateľa v rozhodujúcom období, súd vykonal prepočet na priemerný mesačný zárobok podľa počtu priemerných pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca, pričom pri týždennom pracovnom čase navrhovateľa v rozsahu 37,5 hodín je priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac 156,25 hodín. Rok 2012 mal 250 pracovných dní, čo pri 7,5 hodinovom pracovnom dni predstavuje 1.875 pracovných hodín za rok, a teda priemer na jeden mesiac je 156,25 hodín (1.875 hodín : 12 mesiacov). Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor. Priemerný mesačný zárobok v zmysle § 134 ods. 4 Zákonníka práce dostaneme tak, že priemerný hodinový zárobok 17,8276 eur vynásobíme priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času navrhovateľa 156,25 hodín, čo po zaokrúhlení na najbližší eurocent nahor predstavuje sumu 2.785,57 eur (17,8276 eur x 156,25 hodín = 2.785,562 eur). Navrhovateľ si uplatnil priemerný mesačný zárobok v sume 3.233,69 eur, čo za 9 mesiacov predstavuje sumu 29.103,21 eur. Súd určil náhradu mzdy navrhovateľovi za obdobie od 01.03.2013 do 30.11.2013 v sume 25.070,13 eur (priemerný mesačný zárobok 2.785,57 eur x 9 mesiacov). Vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu náhrady mzdy, teda úrokov z omeškania treba uviesť, že mzda, ktorú náhrada mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru nahrádza, je splatná pozadu za mesačné obdobie v najbližšom výplatnom termíne, pričom medzi účastníkmi bola v pracovnej zmluve dohodnutá splatnosť mzdy najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti, ktorá je rovnaká ako lehota splatnosti mzdy, ktorú nahrádza, má za následok omeškanie so vznikom povinnosti platiť úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce. Vzhľadom k tomu, že splatnosť jednotlivých miezd bola dohodnutá v pracovnej zmluve najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, odporkyňa sa dostala do omeškania so zaplatením mzdy za mesiac marec 2012 dňa 01.05.2012 a tak obdobne i so zaplatením miezd za ďalšie mesiace, preto súd navrhovateľovi uplatnené úroky z omeškania z náhrady mzdy za každý mesiac priznal, a to vždy od 1. dňa mesiaca po splatnosti mzdy, pričom výšku úrokov z omeškania si navrhovateľ uplatnil v zmysle Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. o 5 percentuálnych bodov vyššiu ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platnej k prvému dňu omeškania. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ sa domáhal náhrady mzdy v sume 29.103,21 eur, pričom priemerný mesačný zárobok určil v sume 3.233,69 eur, čo za 9 mesiacov predstavuje ním žiadanú sumu, avšak súd navrhovateľovi priznal náhradu mzdy len v sume 25.070,13 eur, a to z priemerného mesačného zárobku v sume 2.785,57 eur za 9 mesiacov, súd návrh v časti náhrady mzdy prevyšujúcej sumu 25.070,13 eur, ako aj v časti žalovaného príslušenstva z jednotlivých mesačných náhrad prevyšujúcich sumu 2.785,57 eur zamietol, a to z dôvodu rozdielného výpočtu náhrady mzdy, kedy súd vychádzal z rozdielného rozhodujúceho obdobia ako náhradu mzdy počítal navrhovateľ. Ako súd poukázal vyššie, rozhodujúcim obdobím je štvrtý štvrtrok roku 2012, teda mesiace október až december roku 2012, nakoľko tento kalendárny štvrtrok predchádza štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Keďže odporkyňa je povinná poskytnúť náhradu mzdy navrhovateľovi v sume jeho priemerného zárobku od dňa 01.03.2013, zisťuje sa priemerný zárobok za prvý štvrtrok 2013, a teda rozhodujúcim obdobím, je predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Odporkyňa sa domáhala určenia v zmysle § 79 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce, že od nej nemožno spravodlivo požadovať, aby navrhovateľa naďalej zamestnávala, preto pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne končí. Súd po vykonanom dokazovaní určil, že výpoveď

daná odporkyňou navrhovateľovi je neplatná a navrhovateľ dňa 01.03.2013 oznámil odporkyni, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnávala, preto by pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne neskončil. Pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 09.06.2010 a vznikol dňa 10.06.2011, teda dňom dohodnutým v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce. Vzniku pracovného pomeru navrhovateľa u odporkyne predchádzalo zvolenie navrhovateľa správnu radou odporkyne do funkcie riaditeľa a štatutárneho orgánu dňom 10.06.2011 na zasadnutí správnej rady dňa 03.06.2011. Vzhľadom k tomu, že s navrhovateľom bola uzavretá pracovná zmluva so špecifickým druhom práce, a to konkrétne na pozíciu riaditeľa a teda štatutárneho zástupcu odporkyne, pričom uvedené miesto bolo medzičasom obsadené na základe voľby inou osobou, nie je možné spravodlivo od odporkyne požadovať, aby navrhovateľa naďalej zamestnávala. Odporkyňa objektívne ani nemá možnosť navrhovateľa ďalej zamestnávať na základe pôvodnej pracovnej zmluvy z dôvodu, že u odporkyne nemôže pôsobiť viac štatutárnych zástupcov. Argument právnej zástupkyne navrhovateľa, že odporkyňa by mohla navrhovateľa zamestnať v inej riadiacej funkcii, ktorá neplní úlohu štatutárneho zástupcu, neobstojí, nakoľko odporkyňa by mala navrhovateľovi pridelovať prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy, ktorá medzi účastníkmi určením neplatnosti výpovede zostala platná a účinná. Toto však v danom prípade nie je možné práve z dôvodu špecifickej pracovnej pozície navrhovateľa, pričom jeho opätovným nástupom do práce by odporkyňa mala dvoch riaditeľov a teda aj štatutárnych zástupcov. S ohľadom na tieto skutočnosti nie je možné od odporkyne spravodlivo požadovať, aby navrhovateľa naďalej zamestnávala. Súd ďalej uviedol, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal vo veci čiastočný úspech, priznal pomernú časť náhrady trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva proti odporkyni. Trovy právneho zastúpenia navrhovateľa právny zástupca navrhovateľa vyčíslil v sume 2.876,01 eur, a to za 9 úkonov právnej služby, pričom výšku tarifnej odmeny v sume 363,52 eur určil z hodnoty náhrady mzdy počítanej z priemernej čistej mzdy 2.136,04 eur za 9 mesiacov, čo je 19.224,36 eur, a túto zvýšil o tretinu tarifnej odmeny z určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, teda o sumu 20,02 eur za rok 2013 (1/3 zo sumy 60,08 eur) a o sumu 20,62 eur za rok 2014 (1/3 zo sumy 61,85 eur), čím hodnota tarifnej odmeny v roku 2012 bola v sume 373,54 eur a v roku 2014 v sume 374,54 eur. V danej veci sa navrhovateľ domáhal jednak určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a jednak náhrady mzdy, ktorú najskôr číselne nešpecifikoval, avšak v priebehu konania ju vyčíslil v mesačnej sume 3.233,69 eur, vo vzťahu ku ktorej súd pripustil úpravu petitu návrhu, a to za obdobie 9 mesiacov, teda žalovaná náhrada mzdy bola v sume 29.103,21 eur, z ktorej súd navrhovateľovi priznal sumu 25.070,13 eur, teda 86 % z vyčíslenej náhrady mzdy, čo predstavuje 72 % čistý úspech navrhovateľa v tejto časti konania (86% úspech - 14 % neúspech). Okolnosť, že navrhovateľ pred pojednávaním dňa 13.05.2014 vyčíslil náhradu mzdy aj za mesiace december 2013 až marec 2014 a v tejto časti návrh zobral späť hneď na pojednávaní 13.05.2014, súd k hodnote predmetu konania nezohľadňoval, nakoľko v tejto časti nebola pripustená úprava petitu. Navrhovateľ tak bol plne úspešný v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a pomerne úspešný v 72% v časti náhrady mzdy, kde by bola plná výška tarifnej odmeny 543,14 eur (z hodnoty plnenia 29,103,21 eur), pričom 72 % predstavuje sumu 326,26 eur, ku ktorej súd pripočítal jednu tretinu odmeny zo žalovaného určenia, a to v plnej výške, teda v roku 2013 sumu 20,02 eur a v roku 2014 sumu 20,62 eur. Hodnota tarifnej odmeny tak bude v roku 2013 v sume 346,28 eur a v roku 2014 v sume 346,88 eur. Súd výšku tarifnej odmeny určil v zmysle § 10 ods. 1 až 3, § 11 ods. 1, písm. a/ a § 13 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „Vyhláška“). Súd navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 1.960,42 eur, a to za 7 úkonov právnej služby v zmysle § 10 ods. 1, § 13 ods. 3, § 14, resp. §13a Vyhlášky v sume 1.905,29 eur (dňa 19.03.2013 prevzatie a príprava zastúpenia á 346,28 eur, dňa 20.03.2013 písomné vyhotovenie žaloby á 346,28 eur, dňa 08.10.2013 účasť na pojednávaní á 346,28 eur, dňa 29.10.2013 účasť na pojednávaní, kde bol len vyhlásený rozsudok á 86,57 eur - uplatnená 1/4 z odmeny, dňa 11.11.2013 odvolanie vo veci samej á 346,28 eur, dňa 13.05.2014 účasť na pojednávaní á 346,88 eur a dňa 03.06.2014 účasť na pojednávaní, kde bol len vyhlásený rozsudok á 86,72 eur - uplatnená 1/4 odmeny) a za režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky v sume 55,13 eur (5 úkonov v roku 2013 á 7,81 eur a 2 úkony v roku 2014 á 8,04 eur). Súd navrhovateľovi režijný paušál priznal v plnej výške, nakoľko v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru bol navrhovateľ plne úspešný. Súd navrhovateľovi nepriznal uplatnenú odmenu s paušálom za prevzatie a prípravu zastúpenia druhým právnym zástupcom navrhovateľa a ani za doplnenie odvolania z 23.01.2014, nakoľko rozsah a dôvody odvolania sa môžu rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Predmetné úkony súd nepovažuje za dôvodne vynaložené trovy na účelné uplatňovanie práva navrhovateľom, nakoľko sám sa rozhodol zmeniť právneho zástupcu v priebehu konania, kde trovy nového oboznámenia sa s predmetom konania nie je povinná znášať protistrana. Rovnako potreba hoci len

podrobnejšie rozviesť dôvody odvolania, nepredstavuje účelne vynaložené trovy, nakoľko dôvody odvolania mohol v potrebnom rozsahu uviesť predchádzajúci zástupca navrhovateľa. Vo vzťahu k úspechu odporcu v konaní ohľadom určenia skončenia pracovného pomeru súd náhradu trov konania neposudzoval, jednak preto, že tento protinávrh bol prednesený až na pojednávaní 13.05.2014, že navrhovateľ by na ďalšom zamestnávaní netrval, ak by medzi účastníkmi došlo k dohode o výške náhrady mzdy za obdobie 9 mesiacov a že predmetný návrh odporkyne je podmienený úspechom navrhovateľa v konaní.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, uloženia povinnosti zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy a v časti trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa, ktorá navrhla rozsudok v napadnutých častiach zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť. Mala za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež z nesprávnej aplikácie právnych predpisov na zistený skutkový stav. Súd prvého stupňa vo vzťahu k určeniu neplatnosti výpovede navrhovateľa vyslovil názor, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odvolanie navrhovateľa z funkcie riaditeľa bolo neplatné, nakoľko ho vykonal orgán kreovaný v rozpore so zakladacou listinou a zákonom o neziskových organizáciách, a teda nebol daný výpovedný dôvod, ktorý použila odporkyňa pre skončenie pracovného pomeru. Mala za to, že v rámci sporu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru všeobecný súd nemôže preskúmavať platnosť uznesení správnej rady neziskovej organizácie, a to ani ako otázku predbežnú. Základom právomoci občiansko-právneho súdu je článok 142 ods. 1 Ústavy, podľa ktorého súdy rozhodujú v občiansko-právnych a trestno-právnych veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Z procesného hľadiska civilná právomoc predstavuje procesnú podmienku konania, ktorej nedostatok má za následok neodstrániteľnú vadu konania. V konaní bolo preukázané, že odporkyňa je neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby, pričom založenie, vznik, zrušenie, zánik, postavenie orgánov a hospodárenie neziskových organizácií poskytujúcich všeobecne prospešné služby upravuje zákon č. 213/1997 Z.z.. Otázka platnosti uznesenia správnej rady odporkyne tak nevyplýva zo vzťahov uvedených v § 7 ods. 1 O.s.p.. Ďalej uviedla, že uznesenia správnej rady odporkyne nie sú právnymi úkonmi, a teda neprichádza do úvahy skúmanie ich platnosti v zmysle Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce, prípadne podľa Obchodného zákonníka. Uznesenia správnej rady odporkyne ako neziskovej organizácie majú charakter riadiacich aktov a nie charakter právnych úkonov. Podľa názoru odporkyne právomoc súd nie je daná podľa § 7 ods. 1 O.s.p., pretože uznesenia správnej rady nemajú charakter právnych úkonov, ale sú to riadiace akty, právomoc súdu nie je daná ani podľa § 7 ods. 2 O.s.p., nakoľko navrhovateľ sa nedomáha preskúmania rozhodnutia podľa piatej časti O.s.p., avšak ani v rámci právomoci podľa § 7 ods. 2 nie je možné preskúmať rozhodnutia odporkyne, nakoľko táto nie je správnym orgánom, orgánom verejnej moci, respektíve orgánom územnej samosprávy a právomoc súdu nie je daná ani v zmysle § 7 ods. 3 O.s.p., pretože preskúmanie rozhodnutí odporkyne súdom žiadaný zákon nezakotvuje. Poukázala na to, že Obvodný úrad Trnava rozhodol rozhodnutím č. ObU TT-OVVS2-2012/16492-00001 tak, že vykonal zmeny v registri - vymazal navrhovateľa z pozície štatutárneho orgánu riaditeľa a zapísal JUDr. A. B. ako riaditeľku neziskovej organizácie - odporkyne, pričom rozhodnutie nebolo napadnuté žiadnymi opravnými prostriedkami v rámci správneho konania, a tiež ani žalobou podľa § 247 O.s.p., a teda rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné a súd je ním v zmysle § 135 O.s.p. viazaný. Ďalej odporkyňa uviedla, že jej zakladacia listina síce v súlade s pôvodnou právnou úpravou obsahovala ust. čl. VI ods. 2, avšak je nepochybné, že ust. § 7 zákona č. 213/1997 Z.z. sa stalo v dôsledku novely č. 8/10 Z.z. vo vzťahu k zakladacej listine odporkyne obsolentné a nepoužiteľné (t.j. prestalo platiť), pretože zákon č. 578/2004 Z.z. sa vo vzťahu ku kreovaniu správnej rady u odporkyne stal lex specialis voči zákonu č. 213/1997 Z.z.. Nová právna norma jednak stanovuje pomer (nie počet) členov správnej rady, ktorých menujú jednotliví zakladatelia a jednak sa zmenil spôsob kreácie správnej rady z voľby správnou radou na vymenovanie zakladateľmi. Správna rada odporkyne tak už nikdy nemohla byť kreovaná v súlade s ust. čl. VI ods. 2 zakladacej listiny, a to už z dôvodu samotného spôsobu kreovania jej členov. V nadväznosti na legislatívne zmeny tak možno konštatovať, že úprava štatútu odporkyne dodatkom č. 1 zvýšenie počtu členov správnej rady bolo v súlade so zákonom, zakladacou listinou, ako aj štatútom odporkyne, nakoľko čl. VI ods. 2 zakladacej listiny už v tom čase neplatil. Nie je v súlade so skutkovým stavom vynesení záver súdu prvého stupňa, že šiesteho člena správnej rady menovala sama správna rada. Súd prvého stupňa od tohto nesprávne vyneseneho skutkového záveru odvodil následne aj nesprávny právny záver. Z obsahu spisu je nepochybné, že správna rada uznesením dňa 27.11.2012 iba prijala rozhodnutie o zmene štatútu, v ktorom reagovala na stanovisko Ministerstva zdravotníctva SR, teda prijala organizačnú zmenu, ktorou sa zmenil počet členov správnej rady. Samotného šiesteho člena správnej rady však menoval sám zakladateľ, a to v súlade so zákonom č. 578/2004 Z.z., a to Ministerstvo zdravotníctva SR. Správna rada odporkyne nemenovala dňa 27.11.2012 žiadneho člena správnej rady, preto bola toho názoru, že aj odvolanie navrhovateľa z funkcie riaditeľa bolo legitímne,

nakoľko ustanovenie čl. VI ods. 2 zakladacej listiny už dňa 27.11.2012 pre rozpor so zákonom nebolo možné aplikovať, všetci členovia správnej rady boli menovaní v súlade s § 100b ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. v správnom pomere a oprávnenými subjektmi a správna rada iba upravila štatút ako listinu upravujúcu podrobnosti o organizačnej štruktúre.

K odvolaniu odporkyne sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že prvostupňový súd sa dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v uznesení č.k. 11CoPr/3/2013 -115 zo dňa 19.02.2014, ktorým bol pôvodný rozsudok prvostupňového súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Prvostupňový súd doplnil dokazovanie a vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu dospel k právnemu názoru, že skončenie jeho pracovného pomeru výpoveďou odporkyne zo dňa 30.11.2012, ktorá mu bola doručená dňa 03.12.2012, je neplatná. Uviedol, že predmetom konania v danom prípade nebolo vyslovenie neplatnosti uznesenia správnej rady odporkyne, ale neplatnosť jeho skončenia pracovného pomeru u odporkyne výpoveďou, ktorej predchádzalo jeho odvolanie z funkcie riaditeľa.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutých častiach vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 8Cpr/4/2013 je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru navrhovateľa u odporkyne, ako aj zaplatenie náhrady mzdy.

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporkyne zo dňa 30.11.2012, doručenou navrhovateľovi dňa 03.12.2012, je neplatná. Odporkyňi zložil zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume 25.070,13 eur s úrokom z omeškania ročne vo výške 5,75 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.05.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.06.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.07.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.08.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.09.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.10.2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.11.2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.12.2013 do zaplatenia a vo výške 5,25 % zo sumy 2.785,57 eur od 01.01.2014 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh na náhradu mzdy zamietol. Ďalej súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že od odporkyne nemožno spravodlivo požadovať, aby navrhovateľa zamestnávala, preto pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne končí. O trovách konania súd rozhodol tak, že odporkyňi uložil zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.960,42 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, uloženia povinnosti odporkyňi zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy a trov konania.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistení skutkový stav nedopadá, alebo právnou normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnyim skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie svojho uznesenia č.k. 11CoPr/3/2013-115 zo dňa 19.02.2014, ktorým bol predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 8Cpr/4/2013-68 zo dňa 29.10.2013 zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd podrobne uviedol, prečo dospel k záveru, že správna rada odporkyne kreovaná na základe dodatku č. 1 k štatútu nebola kreovaná v súlade so zakladateľskou listinou odporkyne a je v rozpore s ust. § 7 písm. a/ Zákona o neziskových organizáciách, nakoľko bol porušený spôsob kreovania správnej rady upravený zakladateľskou listinou, ako aj v rozpore s ust. § 19 ods. 2 písm. i/ citovaného zákona, pričom niet dôvodu, aby odvolací súd na uvedených záveroch netrval.

Vzhľadom na to, že prvostupňový súd dôsledne vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí, doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vo veci opätovne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, na ktoré dôvody odvolací súd v podrobnostiach odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 354,32 eur titulom trov právneho zastúpenia s nasledujúcou špecifikáciou: 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 346,28 eur a režijný paušál vo výške 8,04 eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd odporkyni uložil zaplatiť priznanú náhradu trov konania do rúk advokáta navrhovateľa.

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.